

1927

SENDER

Augusta Pedersen

RECIPIENT

Joakim Skovgaard

FACTS

Document type:
Letter

Sender's location:
Lille Veum, Brørup

Archive:
Mappe 86 nr. 39

TRANSCRIPTION

Afventer transskription.

Lille Væum 13 i Glugsmund 27.

Kan du huske vi talte om Jintøedagen og hvad Otto Møller siger om den? Jeg vil gerne skrive lidt af det til dig, for jeg kunde ikke sige det, ~~og~~ du kunde få noget ud af det.

O. M.: Bibeltimen i Gylling Kirke om apostlenes gerninger.
— Alle fejldes alle af hellig ånd: det er Guds livs og krafts ånd, Guds livskraft der er ment der med, og de fik alle del der i, hvor mange de nu end var. (Måske flere end de 120 på grund af festen, så der kan være flere med fra Galilæa, i det hele er det rimeligt at de 500 brødre alle har oplevet den Jerusalemske pinde.) Og denne ånd hvoraf de blev fyldte, gav sig udslag i dette, at de alle brød ud i tale, men det var i andre fange med, hvorved det gives tillydende, at dette der gives dem at tale, er bestemt for alle folkeslag, er et vidnesbyrd der skal nå til verdens ender. Men det de talte, udsagde, var noget ånden gav dem at sige, det er hverken deres egne tanker, ikke heller forudsagt eller indgivne ord, men det er et uvidt kærligt udtryk for det, som de alle fejldes med, af ånden. Det er ånden der taler ved dem, (Math 10, 20) Mk. 16, 13. Apostl. 1, 2-8. Se er ikke alle disse som taler Galilæens. Hvorfor går det da til, at vi hør hver vort eget ord, som vi er fødte i. — Vi hør dem tale med vort sprog om Guds stovværker. — Det har altså været indholdet af det, som ånden gav dem at udsige: et ord der nævnte Guds stovværker, og da var den kristelige bekendelse altid har sagt, det sig om: faderens, sønnens og åndens navn. Og denne Guds stovværker er: Skabelsen, Genløsningen og Helliggørelsen.

sa' kan man ikke undgå at ende ved, at modermenigheden
her i en aind samler sig i at fremsige sin troes bekendelse
som ainden lagde dem på tungen, i alle de tungemål lever
i den skal lyde til verdens ende, men vers 4 viser at
denne nu blot frem hos dem "af ainden" og ikke forud
var lært eller tilføjet dem af Herren, skjønt ainden altså
tages af hans (Joh: 16: 14-15) Den kan have lydt i flere hundre
de tungemål, mens den kun konstateredes at have lydt i de
sprog, der var repræsenterede blandt tilhørerne.

Det er og bliver altid hovedsagen, hvad det var alle kristne
fremsagde, det er mærkeligt at de talte i andre sprog,
— men det er mere mærkeligt, at man senere kan gem
me at spørge om, hvad de talte. — — — — — og hvor
at alle hørte dem påkalde Gud, ved at fremsige hans
store gerninger, og det må da utvivlsomt være frelsens
gerninger, som de skal forkyndes til verdens ende, og
der ved er vi henvisne til den alm: kristne bekjen
delse, som ainden altså har lagt på menighedens
tunge heri første pinsedag, og som vil følge til enden.

Nu sidder Eli og jeg igen i Lille Venn. Det er
godt at være hjemme igen og have noget at tage fat
i. Og det er godt at have så meget med hjem
af kærlighed og glæde som vi fik med os.

Tak også til alle I som gjorde det så godt for
Eli og mig.

Den nat jeg kom hjem, døde min gode ven Christen
la Cour f. Markbrand. Da jeg i den stille fagde aften
sejlede over lillebælt, måtte jeg tænke på din deilige
tegning af den sidste overfart. Ja — dåb i Jesu
Kristi navn — styrelse til himlens herov — barnesomle
i Herrens favn — salighed af nåde.

Din og Agnetas gl. vers
Augustamor.

alle mine minde, med alle
de små og store
smerter og glæder
i dit hjerte